

Boekverslag Nederlands Komt een vrouw bij de dokter door Kluun

Boekverslag door een scholier

4e klas havo

2242 woorden

12 jaar geleden

★ 7,6

66 keer beoordeeld

Auteur	Kluun
Genre	Waargebeurd, Psychologische roman
Eerste uitgave	2003
Vak	Nederlands

Kluun

Komt een vrouw bij de dokter, Podium, Amsterdam, 2006-32, 317 blz. (eerste druk 2003)

Roman

Samenvatting

Carmen en Stijn zijn een gelukkig stel met een kindje, Luna. Al meteen aan het begin van het boek krijgt Carmen te horen dat ze borstkanker heeft. Deze vorm van kanker is moeilijk te behandelen.

Borstamputatie is eerst nog niet mogelijk, daarom ondergaat Carmen eerst een chemokuur. De kuren worden heel zwaar voor Carmen, maar ze heeft Stijn en haar vrienden die haar veel steun geven. Na de chemokuur is het mogelijk om de borst van Carmen te laten amputeren. Na de amputatie begint Stijn steeds meer te twijfelen of hij nog wel van Carmen houdt.

Elk jaar met carnaval gaat Stijn naar Breda. Dit jaar wordt het wat moeilijker, maar toch vind Carmen het goed dat hij gaat. Roos is er dit jaar ook weer bij. Stijn probeert Roos altijd te versieren, maar dit lukt tot nu toe nog niet echt. Roos valt niet op getrouwde mannen, zegt ze. Dit jaar lukt het Stijn wel, maar wat begon bij een zoen eindigt met een verhouding.

Wanneer Stijn, Carmen en Luna met z'n drietjes op vakantie gaan, gaat Carmen aan Stijn twijfelen. Tijdens de vakantie krijgen ze een gesprek over vreemdgaan. Stijn vertelt dat hij al met een aantal mensen is vreemdgegaan, maar hij vertelt niets over de verhouding met Roos.

Na de vakantie vertelt Stijn aan Roos dat ze maar beter kunnen stoppen met hun relatie. Alsof het allemaal al niet erg genoeg is, krijgt Carmen ook nog te horen dat ze uitzaaiingen heeft in haar lever. Carmen wordt lid van een praatgroep en begint dingen op te schrijven voor Luna. Luna is nu nog te jong om alles te begrijpen, maar als ze dit later na zal lezen, zal ze precies weten wat er met haar moeder is gebeurd.

Doordat Carmens lever niet meer werkt, blijft er veel vocht in haar buik zitten. Pleuravocht, noemen ze

dat. Het vocht moet na een tijdje af worden getapt, omdat Carmens buik zo'n pijn doet. In deze periode krijgen Stijn en Carmen weer veel ruzie. Carmen wil Stijns vrijdagse stapavond verbieden. Stijn zoekt zijn troost weer bij Roos.

Roos wordt op een gegeven moment boos op Stijn. Bij elk afspraakje is hij te laat. Roos stuurt Stijn weg en hij vlucht de kroeg in. Als Carmen 's avonds ongerust Stijn opbelt stapt Stijn dronken in de auto, hij krijgt een ongeluk. Carmen wordt ontzettend boos op Stijn. Straks heeft Luna haar moeder niet meer, maar haar vader ook niet!

Vlak na de verjaardag van Stijn en Luna, krijgt Carmen te horen dat ze wordt opgegeven. Carmen heeft er geen zin meer in. Als de pijn steeds erger wordt en ze kan steeds minder, wordt de begrafenisondernemer opgebeld om alles te regelen. Carmen begint ook langzaam afscheid te nemen van al haar vrienden en uiteindelijk besluit ze dat er een eind aan moet komen. De volgende dag staat de dokter op de stoep met het drankje. Luna wordt ook alles uitgelegd en ze nemen nog met z'n drietjes afscheid. Als het drankje begint te werken, verzet Carmens lichaam zich ertegen. Carmen was een doorzetter en dat is nog steeds te merken. Carmen krijgt nog een spuitje en dan is het voorbij.

Verhaaltechniek

Ruimte

Het verhaal speelt zich voor een groot deel in Amsterdam af, maar met bijvoorbeeld Carnaval gaat Stijn naar Breda. Ook gaat Stijn een keer op vakantie naar Miami.

Het verhaal opent in de handeling en wordt chronologisch verteld. Al meteen in het eerste hoofdstuk krijg je een flash forward. In dat eerste hoofdstuk wordt al meteen duidelijk dat er veel ziekenhuisbezoeken aan zitten te komen. Er worden een aantal keer flashbacks beschreven. Een voorbeeld hiervan is een stukje tekst op bladzijde 197, daarin vertelt Stijn dat hij na een kleine 'pauze' weer terug is bij Roos. Er wordt weinig van tijdsvertraging gebruik gemaakt, maar ik heb wel een stukje kunnen vinden waarin het voorkomt, namelijk op bladzijde 239: 'Ik hoor de voordeur opengaan. Ze komt binnen, zet haar tas neer, doet haar jas uit en gaat aan de keukentafel zitten.' Tijdsversnelling wordt wel wat vaker gebruikt. Wanneer Stijn en Carmen bijvoorbeeld de au pair in huis hebben gehaald, wordt dat even kort verteld. Het einde van het verhaal is open. Carmen is overleden, maar het verhaal gaat verder. Stijn en hun vrienden gaan de begrafenis regelen en daarna gaat het leven van Stijn en Luna ook weer verder.

Verhaalfiguren

Stijn: De man van Carmen en de vader van Luna. Oorspronkelijk komt Stijn uit Breda, maar hij woont met zijn vrouw en dochter in Amsterdam. Stijn gaat elk jaar met carnaval nog terug naar Breda. Het belangrijkste kenmerk van Stijn is dat hij monofoob is. Tijdens de ziekte van Carmen krijgt hij een verhouding met Roos. Stijn heeft samen met Frenk het bedrijf Merk in Uitvoering.

'Stijn een feest ontzeggen is nog erger dan Luna haar speen afpakken.' (blz. 49)

Carmen: De vrouw van Stijn en moeder van Luna. Ze krijgt in het boek borstkanker en door verdere uitzaaiingen overlijdt ze. Carmen is een ontzettend sterke vrouw, maar heeft ook wel mindere momenten. Tegenover haar vrienden is ze altijd vrolijk, ze wil niet zielig worden gevonden. Carmen heeft een eigen bedrijf, Advertising Brookers, maar door haar ziekte moet ze wel stoppen met werken.

Luna: Het dochtertje van Stijn en Carmen. Door Stijn ook wel Zonnetje genoemd. Ze is op dezelfde dag jarig als Stijn.

Roos: Woont ook in Amsterdam. Stijn ziet haar elk jaar met carnaval in Breda, maar heeft haar nog nooit in Amsterdam gezien. Elk jaar is hij dan weer drie dagen verliefd op haar, maar elke jaar weer wijst ze hem

af. Ze valt niet op mannen met trouwringen. Later in het verhaal krijgen Stijn en Roos een verhouding. Roos geeft aan Stijn wat hij thuis niet meer heeft. Ook na de dood van Carmen blijft ze hem steunen. Frenk: Frenk is Stijns beste vriend. Ze weten echt alles van elkaar. Samen hebben ze het bedrijf Merk in Uitvoering. Frenk heeft stijl. Hij weet precies naar welke hotels je moet gaan en hij loopt altijd in de mooiste pakken.

Vertelwijze

Het verhaal wordt verteld vanuit Stijn, dus ik-verhaal.

Motieven en Thema

Een aantal motieven uit het boek met daarbij een voorbeeld/citaat uit de tekst:

Vreemdgaan: 'Ik ben een hedonist met zware monofobie.' (blz. 15)

Boosheid: "Even later vliegt De kracht die in je schuilt door de huiskamer. 'Zit ik hier godverdomme over kanker te lezen! IK WIL HELEMAAL NIET OVER KANKER LEZEN!' schreeuwt Carmen. 'DIT IS NIET EERLIJK, DIT KAN TOCH NIET WAAR ZIJN, DIT MAG TOCH NIET!'" (blz. 45)

Vriendschap: 'Om kwart over negen gaat de bel en staat Frenk voor de deur. Ik val om van verbazing omdat Frenk op zijn vrije dagen de dag voor twaalfen als niet begonnen beschouwt.' (blz. 47)

Verdriet: 'In de Albert Heijn op het Groot Gelderlandplein kijk ik naar een man en een vrouw van een jaar of tachtig. Ze lopen gearmd en schuifelen langs het schap met wijn. Hij wijst met zijn stok naar een rode wijn die in de aanbieding is. Zijn vrouw pakt de wijn en doet deze in het mandje dat ze in haar hand heeft. Hij zegt iets tegen haar dat ik niet kan verstaan. De bejaarde vrouw schiet in de lach en knijpt haar man in zijn arm. Ik hou Luna's handje een beetje steviger vast en kijk snel een andere kant op.' (blz. 66)

"Ze zei net dat ze het zo erg voor óns vindt, dat we zo'n verdriet hebben, snikt Anne, als ze een uurtje bij Carmen is geweest.' (blz. 289)

Liefde: 'Het duurt niet lang voor ik haar tranen, voor de zoveelste keer sinds de kanker zijn intrede in ons leven heeft gedaan, over mijn schouder voel lopen. Ik hou haar nog steviger vast en we zwijgen. Er valt niets te zeggen. Dit is liefde in tijden van kanker.' (blz. 113)

Ernstige ziekte: "Wat u voelt, is inderdaad uw lever,' begint ze. 'Ik vrees dat zich daar een metastase bevindt.'

Soms hoor je een woord waar je nog nooit van hebt gehoord, maar waarvan je meteen weet wat het is. 'Een uitzaaiing?'

'Inderdaad. Een uitzaaiing.'" (blz. 177)

Afscheid: "We hadden alles al tegen elkaar gezegd,' zegt ze. 'Ze zei alleen nog "tot ziens vrijdag bij mijn begrafenis".'" (blz. 298)

Dood: 'Haar moeder, haar dochter, hun vriendin, mijn vrouw is dood.' (blz. 312)

Als thema zou je als eerste 'kanker' willen noemen, maar dat is niet echt het thema. Het boek gaat vooral over liefde die alles overwint, zelfs kanker.

'Dit is liefde in tijden van kanker.' (blz. 113).

Titelverklaring

De titel van Komt een vrouw bij de dokter is makkelijk te verklaren. Carmen, de vrouw, krijgt na een bezoek aan de dokter te horen dat ze kanker heeft. Haar leven neemt plots een hele andere wending.

Schrijfstijl

Kluun schrijft op een humoristische, soms toch wel grove manier. Door af en toe wat grof te zijn, weet Kluun je te raken en je mee te slepen in het verhaal. Hij beschrijft personen en plaatsen, die nieuw zijn in

het verhaal, in een apart kadertje en elk hoofdstuk begint met een motto uit bijvoorbeeld een songtekst.

Beoordeling

Komt een vrouw bij de dokter is een verhaal dat je meesleept. Zodra ik begon te lezen, kon ik niet meer stoppen. Wat mij aan het boek aansprak, was de directe manier waarop het is geschreven. Door regelmatig heel grof te zijn weet Kluun je aan het denken te zetten. Het boek ontroerde mij ook. Carmen overlijdt op een hele jonge leeftijd en zal haar dochter nooit zien opgroeien. De passage waarin Luna afscheid moet nemen van haar moeder ontroerde mij heel erg:

‘Ik vind het wel jammer dat mama doodgaat.’

‘Ik ook, schatje,’ fluistert Carmen. ‘Ik ook.’

(...)

‘Laten we het maar doen,’ huilt Carmen.

Ze strekt haar armen uit. Ik zet Luna op de grond. Ze staat nu naast Carmens bed.

‘Ik hou van je, lieverd,’ zegt Carmen.

‘Ik hou van jou,’ zegt Luna beduusd.

En dan begint ze Carmen te kussen. Over haar hele gezicht. Overal.’ (blz. 301)

Er zijn een aantal passages die mij sterk aanspreken. Voornamelijk stukjes waarin afscheid wordt genomen, spraken mij aan. Carmen neemt ook afscheid van Luna door haar brieven te schrijven die ze later zal lezen, hiervan citeer ik er een:

‘Ik hoop echt dat ik iets achter laat bij mensen en dat ze jou dat later vertellen. Ik denk namelijk, en dat is niet alleen nu ik ziek ben, dat als je echt iets wilt in het leven dat je het gewoon moet doen. Dat je moet genieten van elke dag, omdat je nooit weet wat er later allemaal gebeurt. Nou, dat klinkt wel erg cliché, maar ik weet even geen andere manier om het te zeggen.

Toen ik ooit au pair was in Londen gingen we veel uiteten en naar de pub. Ik weet nog goed dat ik op een gegeven moment één paar schoenen had, waar de gaten in de zolen zaten. Ik had geen geld om ze te laten maken. Tenminste, als er keus was tussen nieuwe zolen onder m’n schoenen of een avond gezellig met vrienden op stap, dan koos ik voor het laatste. Ik dacht bij mezelf: ik wordt gelukkiger als ik gezellig met anderen iets ga doen dan als ik alleen thuis blijf met nieuwe zolen onder mijn schoenen.

Daarna ben ik op wereldreis gegaan. Ik hoor van veel mensen dat ze dat ook hadden willen doen maar dat het er niet van kwam. Luna, er zijn vaak honderd redenen om iets niet te doen, maar juist die ene reden om het wél te doen zou al genoeg moeten zijn. Het zou toch heel treurig zijn als je spijt krijgt van dingen die je niet hebt gedaan, want van alle dingen die je wel doet, kun je uiteindelijk alleen maar iets leren.’ (blz. 277)

Dit stukje sprak mij aan, omdat het je iets meegeeft. Je moet dingen die je heel graag wilt doen, ook écht ondernemen. Als je dat niet doet, kan het ook een keer te laat zijn.

Het verhaal heeft niet echt een negatief element erin zitten. Alles wat verteld wordt hoort er ook echt bij, zelfs de stukjes over de au pair die mij niet echt aanspreken. Over de au pair zal ik een stukje citeren:

‘Soepel loopt het allemaal niet. In de tijd die ik erover doe om de au pair uit te leggen wat ze moet halen, hoe dat heet in het Nederlands, dat voor haar op te schrijven, en het nog een keer uit te leggen was ik al drie keer naar Albert Heijn geweest.’ (blz. 243)

Het boek zette me aan het denken, want Carmen overlijdt op een hele jonge leeftijd. De boodschap is dan ook dat je alles uit het leven moet halen wat er in zit. Je weet nooit wanneer het te laat is, dat is wel te lezen in de brief van Carmen aan Luna die ik zonet citeerde.

Ik raad anderen zeker aan om dit boek te gaan lezen. Zelfs als je niet van lezen houdt, is dit boek het wel

waard! Kluun zet zijn verhaal heel geloofwaardig neer en weet je mee te slepen. Hij weet je écht te raken